

ORIGEN I FORMA

Edifici constituït a partir d'una successió de murs que interseccionen el terreny i s'extreuen dins la muntanya de Montjuïc, sempre en relació amb l'eix principal, que parteix des de la plaça d'accés, puja suauament la muntanya i segueix més enllà del propi edifici, fins creuar-se amb el carrer posterior.

RELACIÓ AMB L'ENTORN

Presenta un baix impacte visual per la seva alçada, pel semisoterrament, per l'acabat de tot l'edifici amb una coberta verda, i per la conformació dels únics elements vistos, els murs, amb les arenisques estretes del propi lloc.

ACCESOS

L'accés principal, usat pels usuaris, s'origina tant des de la plaça com des de la zona d'aparcament superior, és un accés dual al vestibul principal.

La sortida de l'oratori, en canvi, es produeix per un camí sinuós, més íntim, que descendeix novament fins a la plaça.

L'accés de serveis es realitza per una escales entre dos murs, transversalment a la resta.

INTERIOR

Totes les estances pengen de l'eix principal seguint l'ordre correcte segons l'especifica funcionalitat d'un tanatori: administració, bar, el conjunt de les sales de vetlla (amb les seves corresponents peces) i, per últim, l'oratori.

ESTRUCTURA

La coherència respecte l'origen i forma de l'edifici segueix amb la necessitat que aquests murs esdevinguin portants i siguin els únics elements estructurals verticals de l'edifici, no presentant cap obertura cap a l'exterior, resultant un front massís transversal a l'eix principal. Constructivament, aquests murs formats per carreus d'arenisca es reforcen a les juntes longitudinals amb una armadura. Degut a la mecanització de la peça, el morter queda encastat respecte el pla exterior, resultant una imatge amb les juntes entre carreus en ombra.

Es elements horitzontals es resolen amb una losa de formigó armat tipus sandwich, excepte el sostre del vestibul general, amb losa de formigó armat.

Per últim, un forjat sanitari recolzat sobre uns murs perpendiculars als que suporten la losa, originant una cambra d'aïre entre el terreny natural i l'interior de l'edifici.

LLUM

Degut a la tipologia estructural, totes les obertures verticals per a la captació de llum solar i ventilació s'originen entre els murs portants, a mode d'esclatxa, resolts amb pall anglès, fet que permet un control visual cap al talús vegetal.

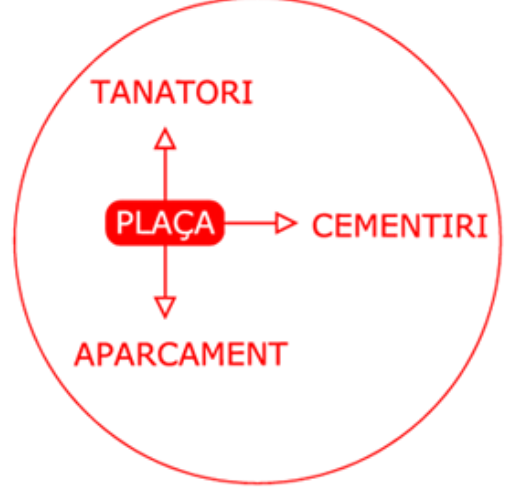
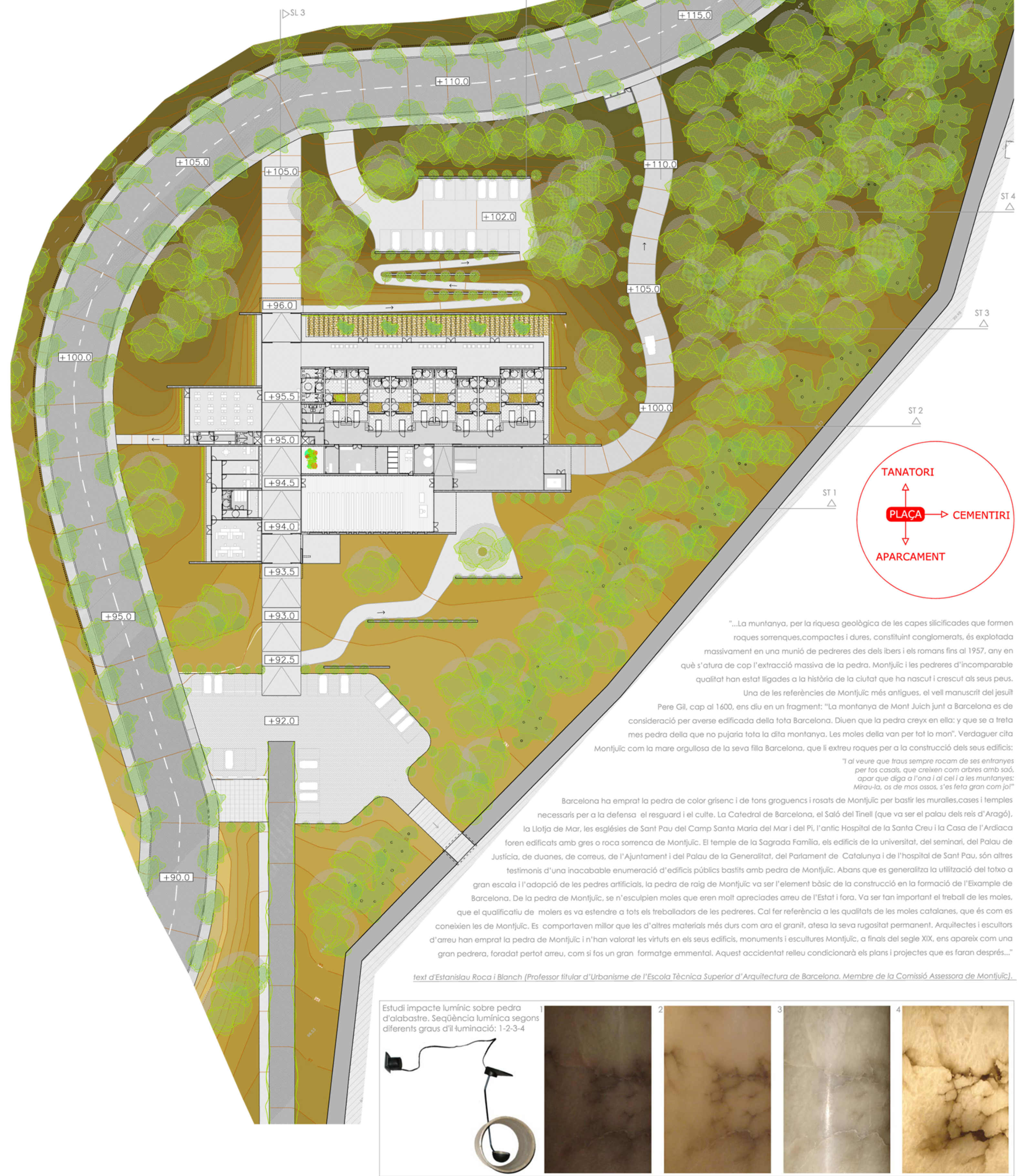
Amb una excepció, el mur de façana de l'oratori, en aquest parament es substitueixen part dels carreus d'arenisques per alabastre, translúcid a la llum, que esdevenen referents lumínics.

També hi ha una especificat a l'encontre de les lloses del vestibul, on, degut al seu decalotge, apareix una franja transparent que provoca taques de llum a l'interior.

En quant a obertures horitzontals, hi ha un seguit de patis que permeten l'entrada de llum natural creant un espai més íntim i recollit, n'hi ha a cada sala de vetlla.

BIOCUMATISME

Gran inèrcia tèrmica pels murs portants. Protecció solar mitjançant barbacanes i tall-ussos naturals. Coberta enjardinada. Inèrcia tèrmica a les zones semisoterrades. Redistribució dins el solar de les terres sobrants del moviment de terres. Reaprofitament de l'extracció d'arenisques per la conformació dels murs portants. Reaprofitament d'aigües pluvials per reg per degoteig i cisternes WC.

"...La muntanya, per la riquesa geològica de les capes silicificades que formen roques sorrenques, compactes i dures, constituint conglomerats, és explotada massivament en una munió de pedreres des dels ibers i els romans fins al 1957, any en què s'atura de cap l'extracció massiva de la pedra. Montjuïc i les pedreres d'incomparable qualitat han estat lligades a la història de la ciutat que ha nascut i crescut als seus peus. Una de les referències de Montjuïc més antigues, el vell manuscrit del jesuït Pere Gil, cap al 1600, ens diu en un fragment: "La muntanya de Mont Juich junt a Barcelona es de consideració per averse edificada della lala Barcelona. Les moles della van per tot lo mont". Verdader cila Montjuïc com la mare orgullosa de la seva filla Barcelona, que li extreu roques per a la construcció dels seus edificis:

"al veure que traus sempre rocam de ses entranyes per los casals, que creixen com arbres amb soà, apar que diga a l'ona i al cel i a les muntanyes: Mirav-la, os de mos ossos, s'es feia gran com jo!"

Barcelona ha emprat la pedra de color grisenç i de tons groguencs i rosats de Montjuïc per bastir les muralles, cases i temples necessaris per a la defensa: el recguard i el culte, La Catedral de Barcelona, el Saló del Tinell (que va ser el palau dels reis d'Aragó), la Llotja de Mar, les esglésies de Sant Pau del Camp Santa Maria del Mar i del Pi, l'antic Hospital de la Santa Creu i la Casa de l'Arldiaca foren edificats amb gres o roca sorrenca de Montjuïc. El temple de la Sagrada Família, els edificis de la universitat, del seminari, del Palau de Justícia, de duanes, de correus, de l'Ajuntament i del Palau de la Generalitat, del Parlament de Catalunya i de l'hospital de Sant Pau, són altres testimonis d'una inacabable enumeració d'edificis públics bastits amb pedra de Montjuïc. Abans que es generalitza la utilització del toxo a gran escala i l'adopció de les pedres artificials, la pedra de raig de Montjuïc va ser l'element bàsic de la construcció en la formació de l'Exemple de Barcelona. De la pedra de Montjuïc, se n'esculpien moles que eren molt apreciades arreu de l'Estat i fora. Va ser tan important el treball de les moles, que el qualificatiu de molers es va estendre a tots els treballadors de les pedreres. Cal fer referència a les qualitats de les moles catalanes, que és com es coneixien les de Montjuïc. Es comportaven millor que les d'altres materials més durs com ara el granit, atesa la seva rugositat permanent. Arquitectes i escultors d'arreu han emprat la pedra de Montjuïc i n'han valorat les virtuts en els seus edificis, monuments i escultures Montjuïc: a finals del segle XIX, ens apareix com una gran pedrera, foradat per tot arreu, com si fos un gran formatge emmental. Aquest accidentat relleu condicionarà els plans i projectes que es faran després..."

text d'Estanislau Roca i Blanch (Professor titular d'Urbanisme de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, Membre de la Comissió Assessora de Montjuïc).

